

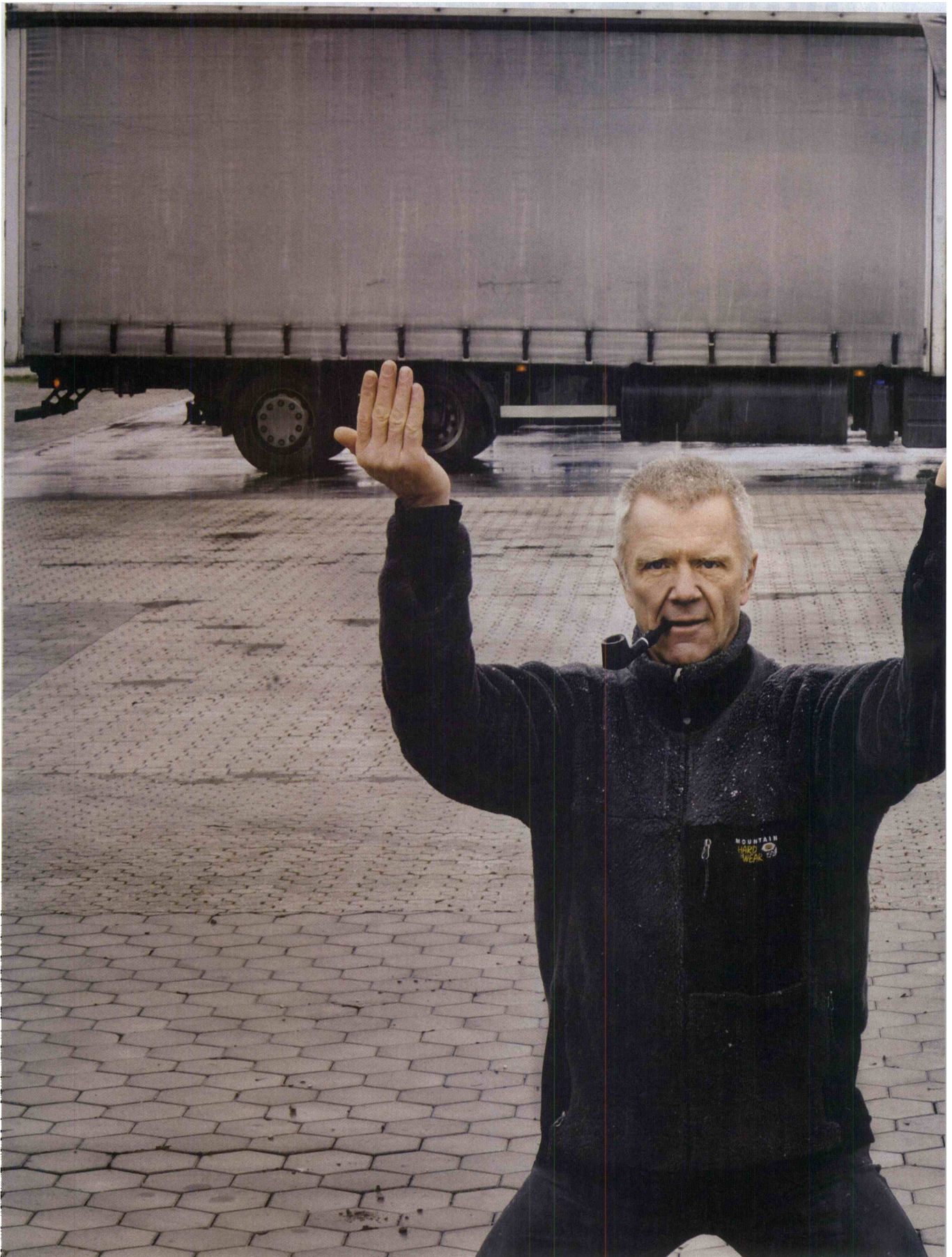
Page: 50

Reach: 58000

Country: SLOVENIA

Size: 908 cm2

1 / 2

Naročnik: SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE CELJE
Objave so namenjene internim uporabi v skladu z odločbami ZASP in se brez soglasja imetnika pravic ne smejo prosto razmnoževati in distribuirati!
Kiping d.o.o.

Branko Završan

Igralec

.. ki je zaradi svojega zadnjega filma prevozil vso Evropo

Takoj je privolil. Takoj, ko je izvedel, da italijanski režiser Alberto Fasulo išče igralca z območja bivše Juge, ki bi bil pripravljen karseda pristno upodobiti avtoprevoznika in s tem prikazati, kako naporno, stresno in pogosto tudi nevarno je njihovo delo, in to le zato, da so police trgovin lahko ves čas polne.

Mesec dni kasneje, ko je naredil vozniški izpit za tovornjak s priklopnikom, se je odpeljal v Italijo. Zaposlil se je v podjetju, ki prevažajo svežo hrano. Le direktor je vedel, da je igralec, za ostale je bil le še en voznik, ki pa je po naključju postal protagonist dokumentarca in mu je zato kot senca sledil režiser s kamerami v roki. Obdana s kratkimi roki in neizmernem pritiskom sta v naslednjih treh mesecih prevozila vso Evropo. Skoraj vsi prizori so avtentični. Tudi tisti, ko ga je prevzela takšna otopelost, da se ni več zavedal ceste, pravzaprav ničesar. K sreči se je izšlo brez poškodb in razbitin.

Ja, bilo je naporno, a ta projekt je čutil kot obvezo. Bil je namreč ena redkih priložnosti, ko se je lahko prek svojega poklica uprl tistemu najbolj gnilemu kapitalizmu, ki nas stiska za vrat ... In očitno je bil prepričljiv, saj je *TIR* na nedavnem festivalu v Rimu dobil nagrado za najboljši film.

Še sam več ne ve, katera po vrsti je bila ta njegova filmska vloga. Za seboj ima že več kot 50 celovečercov, če upoštevamo še druge filme, je odigral že več kot 80, morda 100 filmskih vlog. Potem pa je tu še vrsta gledaliških in plesnih predstav, režiserski projekti, scenaristični, pa tisti, kjer je bil svetovalec za gledališki gib ali borilne veščine ... Jasno torej, da ga je žirija, ki mu je pred petimi leti podelila Župančičevo nagrado, izpostavila kot enega naših najkompleksnejših ustvarjalcev. Nagrado mu je takrat poleg Veličkovičevega *Sahiba* in *Solistike*, s katero so mladim približevali klasično glasbo, prinesel avtorski projekt *Senca tvojega psa*, v okviru katerega je v slovenščino priredil in odpel pesmi velikega šansonjerja Jacquesa Brela ter popolnoma navdušil gledališke in glasbene kritike.

Prvi Brelov prevod je začel snovati že konec 80. let, ko je *Ne me quitte pas* med učenjem francoščine prepešnil v *Saj ne boš kar šla*, njegove melodije pa si je mrmral že veliko prej, kot otrok. In že takrat je tudi prvič stal na odru. Le štiri leta je imel, ko sta skupaj z bratom nastopila v predstavi *Povest o dolgih nosovih* v Pionirskem domu. Pozneje je izbral strojno šolo, ker so šli tja pač vsi fantje s Topniške, a ker je znal pritegniti pozornost, najprej družine, ki ji je

pokal vice, in nato prijateljev, s katerimi so zahajali v FV in disko Študent, ga je brat prepričal, naj vpiše študij igre na AGRFT. In ko si je v drugem letniku ogledal Rističev predstavo *Missa in*

a minor, nekonvencionalno po formi in vsebini, je vedel, da je to to. Predstavo si je nato ogledal še več kot tridesetkrat.

Medtem se je tudi sam predal neodvisni sceni, začel plesati, soustanovil Plesni teater Ljubljana, potem pa slovensko prestolnico za desetletje zamenjal za francosko, tam prenavljal stanovanja in hkrati končal študij na mednarodni šoli teatra, mima in giba Jacquesa Lecoqua ter si izbral prvo vlogo v francoskem filmu in nato še v mnogih drugih. Čeprav je šlo vsaj pri tujih filmih največkrat za manjše vloge, so ti segali tudi po najvišjih nagradah, tudi denimo po beneškem zlatem levu (*Rozenkranc in Gildenstern sta mrtva*, 1990) in oskarju za tujejezični film (*Nikogaršnja zemlja*, 2001).

Zadnja leta ga najpogosteje vidujemo na odru Slovenskega ljudskega gledališča Celje, veliko pa z njim sodelujejo tudi mlajše generacije, saj je poučeval na AGRFT, zdaj pa na Akademiji za ples. Pogosto se vpraša, ali od študentov ne zahteva preveč, potem pa ga ti presenetijo in pokažejo še veliko več. In prav takšno zadovoljstvo občuti tudi, ko ga prijetno presenetijo gledalci. Ko se jim kak drobec iz njegovih projektov, sploh denimo iz izobraževalne televizijske oddaje *Volja najde pot*, s katero je razbil predsodke o hendikepiranih, usede v podzavest in se zgolj zaradi tega odločijo drugače, kot bi se sicer. Ustvarja namreč prav zato, da bi sebi in drugim pomagal najti ključ, kako lažje živeti.

Piše: Vanja Pirc

Foto: Uroš Abram

